

Дарувано Сув. Філії амер. М. С. С. У.
А. Байманіфелю
27 червня 1933 р.

И. 8714/2

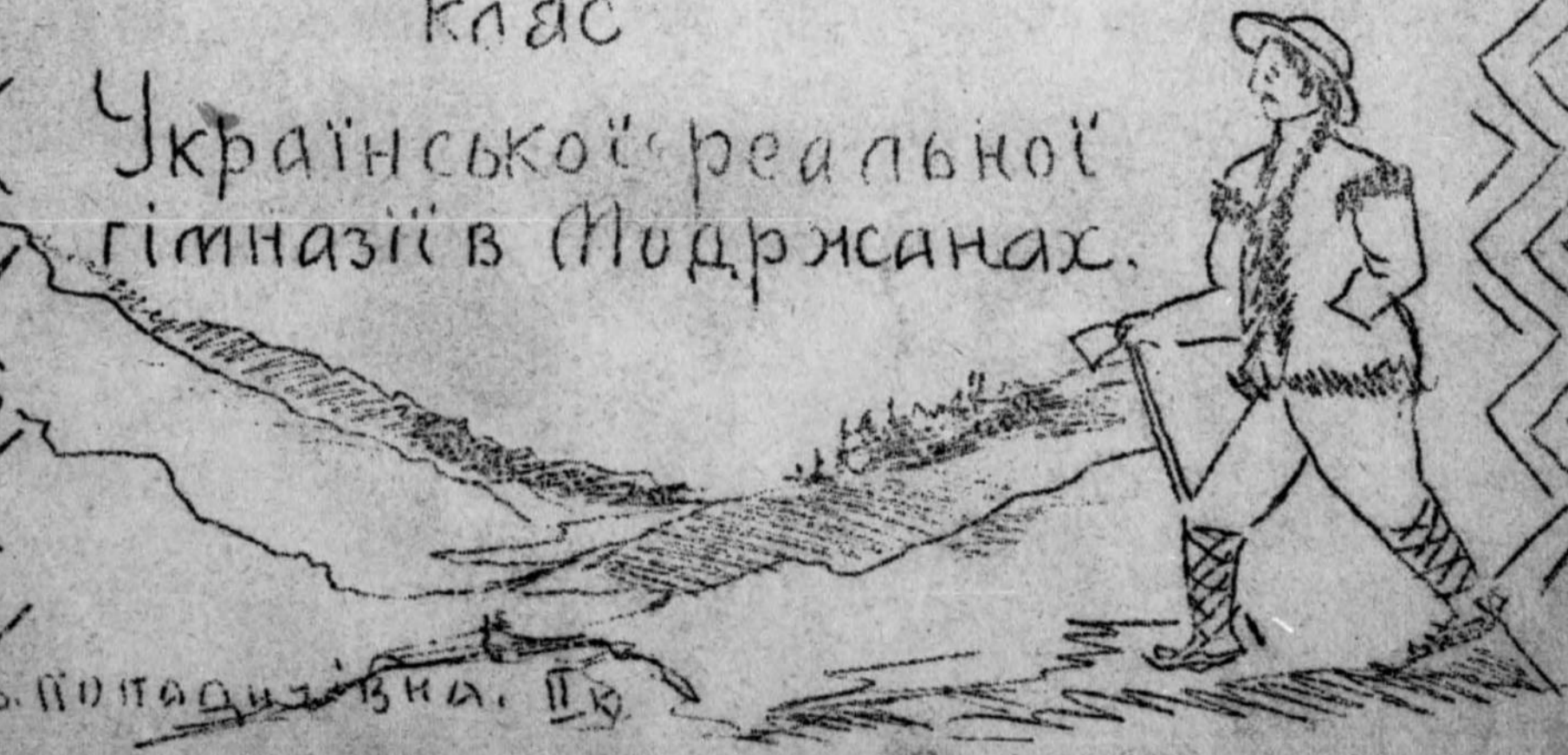

ЗІРКА

ЧАСОПИС
ПІДГОТОВЧОЇ, І та ІІ.
КЛАС

Ч. 3.

Української реальної
гімназії в Мюдржанах.

В. ПОПАДИЧІВНА. П. В.

З Різдвом та Новим Роком, що скоро до нас завіють, сердечно поздоровляємо п. директора, п. п. професорів п. п. вихователів нашої гімназії, наших щирих жертводав наших читачів та всіх українських діточок, що розкидані по цілому світі!.

Учні підгот. I. й II. кл.

Видавництво "Українська Школа" при Українській Реальній Гімназії в Модржанах сердечно дякує нижче зазначеним особам за жертви на видавничий фонд "Дитячої Зірки".

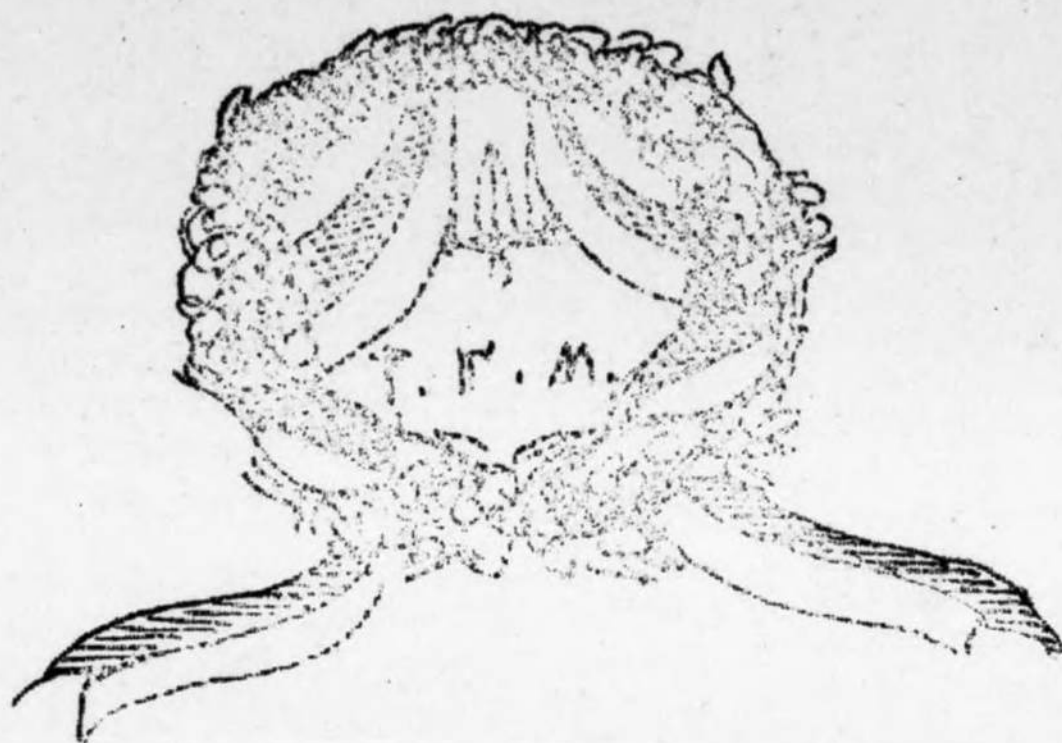
Пожертвували по 50 Кч.: Др. М. Малинський. По 40 Кч. проф. Тіхій, Др. А. Іващенко. По 30 Кч.: інж. Красівський. По 25 Кч.: П. Світальський. По 20 Кч.: Др. Васківський, Др. Г. Расименко, Др. Курганський, Др. Науменко, А. Ренгевич, С. Стіпка, інж. Мочарний, інж. Дудник, п-і Яременкова. По 15 Кч.: інж. Р. Каратницький, інж. Зеркаль, Др. Пшанецький, інж. Хилецький, Др. Ладанівський. По 10 Кч.: інж. М. Білоус, Др. Загребельний, інж. Дараган, інж. Іванець, , інж. Нецадименко, П. Зіма, Др. Я. Зозуля, Н. Н. , інж. Дудник, Др. Равичова-Плітасова, М. Кохан. По 5 Кч. І. Богаченко, М. Секретар, інж. Яремкевич, проф. І. Кабачків, М. Ярош, інж. Бутовський, інж. Яремкевич, П. Полівка-Кульчицький Кч. 10.

За продані числа журналу від л. Арделяна Кч. 50.-

2. 8714/1

221655

В. Гаврилкин
1918 г.

Похорон Президента-Освободителя Т. Г. Масарика.

Серця всього чеського народу наповнилися невимовним жалем, бо прийшла вістка про смерть Президента-Освободителя, яка переносилася з уст до уст, все далі та далі. Всі знали, що смерть неминуча, а всеж таки кожного серце стискалося на згадку, що вже такої великої людини більше не буде.

Ніби в яке свято, маячили всюди прапори та не святочні. Вони були чорні, понурі. Великий смutek наліг на державу. Зі всіх кінців йшли люди, кожному хотілося в останній раз віддати честь великому Будителю. Кожний хотів проявити свою любов хоч вже не живому Батькові народу. Щасливим почував себе той, який міг побачити його домовину. Дірки діти так любили свого Батька-Освободителя, що багато з них цілу ніч чекало, поки не прийшов світанок і не відчинили браму.

Всі хотіли побачити й віддати останній поклін Батькові народу, а коли прийшов час похорону, всюди було чути жалібний плач.

Цілий світ жалів, що вмер той, який життя своє присвятив не тільки своєму народові, але багато працював для цілого людства.

Коли дня 14. вересня до нашої гімназії дійшла вістка про смерть Великого Президента, всі ми були дуже стурбовані. П. директор розказав нам життєпис Президента-Освободителя та яким прихильником був Він для українського народу й як багато помагав йому.

Також оголосив нам п. директор, що вся гімназія

7.1(05)

71(05)

поїде поклонитися помершому Президентові-Освободителю. Ми були горді, що й ми малі українські діти віддамо пошану Т.Г.Масарикові.

Прийшов день відїзду. Сіли в потяг. Потяг рушив. Перед нами маячили луги й ліси. На кожному дворці сумно повівали чорні прапори. Наближалася Прага. Ось вже ми в Празі. Вся Прага прибрана чорними та державними прапорами, була закутана в глибокий смуток. Ми прийшли на Град. Перед широкою брамою стояли величезні ряди людей, які чекали своєї черги. Ми також заняли місце і разом зі всіма злились в одно людське море. Ось вже наша черга вступати до залі де лежить Т.Г. Масарик. Входимо в залю. На середині залі на підвищенню стояла звичайна труна, прикрашена державним прапором. В ногах лежав величезний лавровий вінок. Біля труни стояла почесна сторожа. Ціла зала була завішена чорним оксамитом.

Мовчки, зі задержаним віддихом, переходили ми залю, поклонившись Президентові-Освободителю.

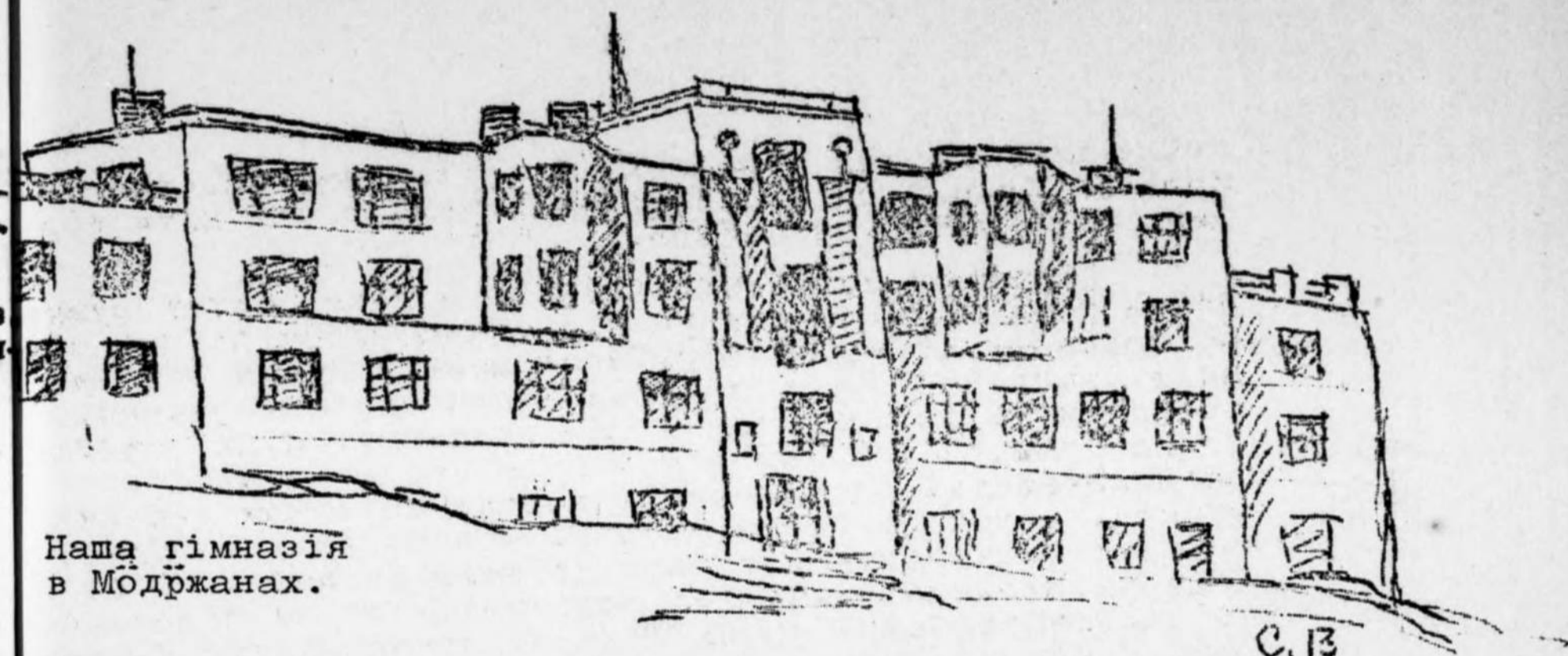
Дня 18. вересня був похорон. Учні зі старших клас поїхали на похорон до Праги, а ми залишилися дома. На похорон зїхалися люди не лише з ЧСР, а також із далеких країв, щоби поклонитися великому учителю правди.

Тіло його перевезли до Лан, де Він жив останній час.

Сумно гомоніла вістка про смерть Президента-Освободителя. Але хоч розійшовся з нами тілом та душа його не кине нас, а буде нам радити і наводити нас на добру дорогу.

В. Нечипорук, ІІ. кл.

Наша гімназія
в Модржанах.

С. 13

Переїзд гімназії на нове місце.

Коли я мала 9 років, мене родичі віддали до Українського Притулку вчитися. Там я прожила два роки. Прийшов час і я мала вступити до першої класи Української гімназії в Ржевницях.

Семеро нас було з Притулку. Ідучи до гімназії, дорогою ми розмовляли про іспити. Приїхали. Нам було спершу дивно на новому місці. Я склала іспит добре, хоч дуже боялася.

В Ржевницях ми були лише півтора місяця, бо пізніше гімназія мала переїхати ближче до Праги до Модржан. Ми чекали нетерпеливо на цей день, коли будемо переїздити. Нам було дуже цікаво, як то буде на новому місці.

Прийшов цей день, коли ми мали покидати Ржевниці. В інтернатах був великий непорядок, бо всі ми збирались. Вранці, біля десятої години мало приїхати авто, на яке ми мали скласти свої речі. Ми вибігали кожної хвилини на вулицю та дивилися, чи не їде авто. Нарешті о 11. годині приїхало. Ми почали виносити свої куфри на двір, при цьому ми співали, сміялись. Ми гралися в робітників, що носять пакунки на залізничному дворці.

Коли наші речі поклали на авто, ми пішли до їдальні. Пообідали, а також дістали їжу на дорогу.

Діти, котрі були хорі, чи не мали сили йти пішки, їхали потягом. Другі йшли частину дороги пішки, а частину їхали. Старші пластуни йшли цілу дорогу пішки. Я була поміж тими дітьми, що частину йшли, а частину їхали. Ми спочатку їхали потягом. Там було так тісно, що ми просто душилися. Ми висіли з потяга й ішли вже

пішки. З нами йшов п. директор. Дорогою ми скільки разів спочивали. Нам було весело. Коли ми стали приближатися до Модржан, нам було дуже весело. Ми співали, жартували, скакали. Нарешті ми прийшли до Модржан. Перед нами показався величезний будинок. Це була наша гімназія. Ми вже всі були дуже голодні й ми зі смаком пили каву та їли хліб.

Після їжі ми менші діти пішли на горбочок гратися, а старші помагали носити речі та ставити їх на місце.

Надходить вечір, ми пішли до інтернату пригтовляти ліжка. Але тяжко було відразу поставити ліжка, тому ми спали на матрацах на підлозі. Після доброї прогульки ми скоро заснули.

Г. Захвалинська, I. кл.

Перший сніг.

Увечері, коли ми лягали спати, я казала дівчатам, що завтра мусить уже бути на дворі сніг, бо вдень були дуже білі хмари. Коли я вранці встала, то не забула подивитись у вікно. Але на дворі нічого не побачила. Була дуже сумна. Я одягнулася і пішла до школи. Дивлюся на хмари, а вони такі білі, як мука. Тоді я собі подумала, що сьогодні мусить падати сніг. Коли починалася друга година, то потрошки почав падати сніг. Ми всі тоді почали кричати: "Перший сніг!" А всі дівчата казали: запишемо собі, що 15. листопада цього року падав перший сніг. Ми такі були раді, що вже будемо ховзатися. Але не було морозу й сніг розтопився.

Сніжинка, уч. II. кл.

Сиротина.

Ой ходила вулицею
Бідна сиротина
І зайшла десь до хатини,
Свитину просила

Сіла вона біля печі,
Руки розгріває,
Господиня розпитує,
Чом вона блукає.

Сиротина відказує:
"Блукаю по світі,
Бо померли батько й мати
В минулому літі"

Попрошала сиротина,
Відійшла від хати
І ходила по всім світі
Доленьки шукати.

М. Женюхівна, I. кл.

Чим обдарував св.Миколай сирітку.

На другому кінці нашого міста живе собі одна дівчинка з матір'ю. Дівчинка називається Одарочка. Вона зі мною ходила до школи. Її мама ходила на заробітки. Дівчата Одарку дуже любили. Її мама мало заробляла, ледви їм вистарчало на їжу. Батько Одарки давно вмер. Приходила зима. Дні були щораз холодніші. Бідна Одарка була хора, бо не мала в що вдягнутися. Коли зближився день св.Миколая, Одарка прийшла до школи дуже сумна. Вечером мали ми мати вечірку. Всі діти прийшли на цей вечір. Одарка також прийшла. При кінці вечірки св.Миколай почав роздавати дітям пакунки. Доб-

рі діти зібрались і Одарці зробили також дарунок, щоби і вона тішилася. Вона дуже зраділа, коли дістала такий подарунок. Вона не знала від кого дістала. Скоро поспішала додому. Коли прийшла додому, дім був замкнений. За хвилину прийшла її мати й дуже зраділа, коли Одарка розпакувала подарунок, не могла з радости надивитися. Дістала новий одяг, книжки, зошити й інші шкільні речі. У цей день також її мати дістала подарунок. Коли Одарка довідалася, що її товаришки такі для неї добрі, вона їм дуже дякувала. Цей день для неї був святам.

І. Главата, ІІ. кл.

Св. Миколаї

Отче святий Миколаю,
Творче святий в Божім раю.
Моли за нас Ісус Христа,
Щоб душа була в нас чиста.

Молю тебе святий Отче,
Дай ми щастя, Божий Творче,
Щоб тобі завжди служити,
Зла ніколи не робити.

В тобі вся моя надія
Чиста, ясна як лелія.
Святість твоя Христе Божий
Всім приємний, завжди гохий.

Все тебе буду благати,
А ти мені помагати,
Як я буду зла до тебе,
Бог відійме в мене тебе.

За те буду все учитись,
Зла нікому не робити,
Буду я добро творити,
Щоб тебе не образити.

М. Думницька, І. кл.

Різдвяний вечір.

Цілий день діти бавилися на дворі, а жінки прибирали в хаті та варили різні страви на святий вечір. Діти нетерпеливо чекали вечора, щоби піти колядувати. Врешті прийшов батько зі стайні, приніс сніг соломки, поставив у кут, а також розстелив по землі, а дівчата накидали у соломку оріхів, щоби потім ними бавитися.

Під вечір всі в хату зібрались, зійшла зірка, чути як собаки виють. Місяць помалу ізза хмар виглядає. Діти гуртуються, щоби йти колядувати.

Після святої вечері малий Петрусь і Марійка взяли торбинку на плечі й також пішли колядувати. Сніг під ногами скрипить. Мороз завзятий трясє бородою й дітям носи щіпає. Але Петрусь говорить до сестриці: "Не піддаваймося, бо мороз лютий, він нас може перемогти".

По всьому селі чути було спів веселих голосків малих дітей. Діти носять у руках зізду або вертеп.

Петрусь і Маруся мали звізду. Прийшли під хату і питають: "Чи веселити, пане господарю, на цей святий вечір?". З хати відізався голос: "Веселіть!". Петрусь і Маруся почали колядувати. По колядці винесли їм горішки й яблука. Так ходили вони від хати до хати. Як "тайстрину" наповнили, вернулися додому. Дома розглядали хто що дістав. Нараз з надвору почувся крик: "Чи веселити, пане господарю?". В хату вступили пастирі, за ними дід, за дідом два ангели, що несли вертеп, а за ними чорт. Петрусів малий брат Іванко задивився у вертеп, а там були ясельця, а в них Ісусик, а довкола нього ягнятка. Іванко злякався, як побачив чорта. Скрикнув тай побіг до мами. Колядники дістали коляду, тай помандрували далі.

О дванадцятій годині чути дзвін до церкви й хто може вдержатись, щоб не спати йде до церкви.

А. Драгулівна, II. кл.

Наша хата.

Наша хата мені мила
Над усе у світі,
Хоч маленька і низенька
Й вікна невеликі.

Діти бігають по хаті
Весело співають,
Біля хати маленької
Квіти розцвітають.

Ю. Бобіта, I. кл.

Як я провела вакації.

Часто бувало, що з сусідніми дітьми ходила я пасти корови. Сонечко так гарно світило, що мені здавалося, ніби я в раю. Цвіти так гарно цвіли й пахли. Пчілки бреніли, сонечко припікало. Одним словом у раю!

Цілий день корови пасуться, а ми бавимося в пахучому полі. Часто бувало, що ми заженемо корови до річки, а самі купаємося. Над вечір женемо корови додому.

По вечері беремо мітли й бігаємо за жуками. А коли вже добре набігаємося, йдемо спати.

Ранком, як сонечко зза гори встає, беру книжку й йду знову з коровами на поле. Для мене було дуже любо бути завжди в пахучому повітрі.

Скінчилися вакації, я відїхала до школи. Дуже було сумно. Перед відїздом прощалася я з товаришками, прощалася і з полями.

Лисичка, II кл.

Як я провела вакації.

В кінці шкільного року, я нетерпеливо чекала дня, щоби їхати додому на вакації. Нарешті приїхала я вже додому. Мама була дуже рада. Коли я приїхала, то все було зелене. Квіти на полі свої гарні голівки висовували ізза травки. Коли подивилася я на поля нашого села, то мені здавалося, що ніби то я на Україні. Як мені розказують про українські поля, то уявляю собі наше поле.

Я мамці вдома помагала скільки мала сили. Мама була дуже рада, бо я запрацювала більше 20-ти кч. Гердани я робила й за них дістала 8 кч. Мені було вдома дуже весело. Брат зробив собі скрипку і грав мені завжди ввечері.

Коли я приїхала, то брат заграв мені першу пісню, яку я собі в цю хвилину пригадала. Мені стало жаль і я почала плакати. Багато я своїх братів учила й казала їм, щоби вчилися. Читала я їм українські і чеські книжки. Також я копала на полі. Мама мене жаліла, боялася, що я змучуся, а я казала: "Ні, мамо, хоч раз на рік хочу вам допомогти". Я дуже часто ходила на гриби. Рано мене мама збудить, ще тільки зірки світять, а ми вже йдемо на гриби, бо до лісу було далеко.

Ввечері завжди зійдемося з товаришками і граємося аж до вечері. Вже наближався шкільний рік. Мені було тяжко прощатися з родичами. Я зі сльозами прощалася з родичами і з родиною.

Калинка, II кл.

На полонині.

Сів собі малий вівчарик, А овечки білесенькі
В сопілочку грає. У траві пасуться,
Як заграє по всіх горах, А вівчарик на сопілку
То всіх звеселяє. Так грає, аж сниться.

Смеркається. Йдуть овечки
Всі відпочивати,
А вівчарик у колибу
Бриндзу виробляти.

М.Женюхівна, I. кл.

Які звірята я люблю.

Одного разу батько купив ягнятко. Воно було дуже гарне, білої барви. Це ягнятко батько купив і сказав мені: "Це дочко буде твоє". Я дуже зраділа, що батько його дав мені. То ягнятко я годувала, доглядала за ним, а коли я йшла на поле, або хоч де, воно йшло зі мною. Я ягнятко дуже любила і доглядала за ним шість місяців. Коли минуло шість місяців, вівці йшли на полонину, я також дала ягнятко в полонину. Кожного місяця я на полонину ходила і носила йому трошки соли. Потім як прийшли вівці з полонини, я взяла його додому, бо вже було зимно. А вівці зісталися в лісі. Ягнятко з полонини прийшло вже великою вівцею. Я його дуже любила за те, що воно було блага та гарне.

М.Кричфалушій, I. кл.

Всюди добре, а дома найліпше.

В гімназії мені добре живеться, але коли поїду додому, хоч як бідно ми живемо, але все таки біля родичів ліпше жити ніж між чужими. От мій батько приїхав із Галичини

Й оселився на Підкарпаття, але коли нам розказує про Галичину, то йому стає дуже жаль за своєю рідньою стороною. Каже, що він мусить знова поїхати туди і ще раз побачити, що там робиться. Я також мала їхати на вакації до мого діда в Галичину, але не могла поїхати, бо мамка була хора, а я її не хотіла лишити саму. Але на другий рік мушу поїхати з батьком. Він мені обіцяв, що поїдемо обоє мандрувати по цілій Галичині.

Микитюківна, ІІ. кл.

Моя пригода.

Нетерпеливо я ждала літа, щоби ми пішли хоч раз на прогульку. Одного дня ми дуже просили учителя в школі, щоби пішов з нами до ліса. Учитель погодився. Ми вийшли зі школи, стали у ряди і пішли. Ішли ми дорогою в лісі, де було дуже густо дерев. Ліс цей був близько. Всі йшли весело, співали й радувалися. От один хлопець загубив шапку. Всі ми вернулися шукати шапку. Шапку не знайшли. Пізніше знайшов її лісник і передав цьому хлопцеві. Ми пішли далі. Розійшлися по лісі, а я відійшла далеко і загубилася. Пан учитель дуже налякався і разом з дітьми мене шукали. Я також дуже налякалася, але як почула я їх голос, зраділа і скоро прибігла до них. Більше я не відходила далеко, боялася, щоби знова не загубитися, бо ліс був дуже великий і густий. Врешті вертали додому, бо вже треба було обідати. Як верталися додому, то побачили як старе дерево валилося на землю. Прийшла я додому, обідала і згадувала свою пригоду в лісі.

Г. Малильова, підг. кл.

Мій спомин.

Одного дня батько сказав до мамки: "Завтра я піду на полонину". Я просила батька, щоби мене також взяв на полонину. Батько не хотів мене взяти, бо полонина була дуже далеко і я не дійшлаб. Я почала дуже просити батька. Батько сказав: "Добре, як рано встанеш, то підеш". Рано батько тихо встав, зібрався і тихо хотів відійти. Двері рипнули, я почула, схопилася з ліжка і побачила батька вже за дверми. Батько хотів від мене втікати. Я скоренько зібралася і пішла за батьком. До полонини було приблизно 36 км. Багато разів ми сідали відпочивати. Мене боліли ноги, але я боялася сказати батькові, щоби батько не гнівався на мене. Як ми вийшли на полонину, я дуже зраділа, бо побачила, як паслися вівці. Погода була гарна. Ми прийшли туди, коли вже почало смеркати. Незадовго пригнали вівчарі вівці до кошари. Я бачила як вівчарі взяли відра і пішли доїти їх. Батько пішов гнати на струнгу. ^х Вівчарі посідали під струнгу, брали по

х/струнга - діра в плоті

одній вівці й доїли. Як подоїли всіх, занесли молоко до ко-
либи, процідили і вилили до путери^х. Залишили молоко, щоб
скисло й потім робили сир. Ми полягали спати. Другого дня
чую, мене батько будить. Я прокинулася, а батько сказав, щоб
я вийшла на двір, то щось побачу. Я вийшла і побачила як
вівчарі трублять. Зі самого верха полонини йшло 21 диких
кабанів. Пси побачили і скоро пігнали їх до ліса. На другу
ніч прийшов до свець вовк. Він скочив через пліт до коша-
ри і вхопив одну вівцю. Вівчарі почули і скоро встали. Вко-
пили западені дрова і почали кидати на вовка. Вовк пустив
вівцю і втік до ліса. Як ми прийшли до дому, я розказала
мамці все що я бачила.

М. Думницька, I. кл.

Моя мама.

Моя мама дуже бідна	Мій маленький братчик
Тяженько працює,	Дровець нарубає,
А моя сестричка	Принесе до хати,
Лиш тільки танцює	Вогонь розкладає.

Як дров нарубає,
Вогонь розкладає
То моя матуся
Бульби напече.

А. Пилипівна, I. кл.

Куди світить сонце, там не ходить лікар.

Я мала одну приятельку. Біля будинку, в якому вона жи-
ла, був сад. Помешкання було сухе, світле, чисте. Сонце там
світило цілий день. Дівчина ця здоровлям аж кипіла. Була
все весела. Ніколи не хоріла.

З якоїсь причини мусіли її родичі змінити помешкан-
ня. Нове помешкання було вохке, холодне й темне. Сонце там
ніколи не світило. За короткий час ходила вона сумна й
бліда. Це побачила п. вчителька і звернула увагу на неї
її родичам. Незадовго дівчина захоріла. На пораду п. вчи-
тельки її родичі переселилися до ліпшого помешкання.
Сонце знову світило на мою приятельку й вона скоро виду-
жала.

Н. Гнатюківна, II. кл.

Мій сон.

Увечері мамця сказала: "Доню, лягай спати, бо рано тре-
ба вставати". Я лягла під перину і скоро заснула. Всю ніч
спала, бо мала гарний сон. Снилось мені, що святий Миколай

х/пυтєра - посудина

по всіх хатах ходить і чемним діткам дари роздає. Миколай з анголами повернув до хатки своєї сусідки Оксани. Під подушку дари поклав і на ліжку написав: "Тут був святий Миколай, десь Оксани дари дав". Потім повернув до хати своєї товаришки, під подушку вложив книгу, якою Маруся дуже втішилася. В книзі було про Україну, про рідну батьківщину. Я ту книгу прочитала. В ній було так само, як Тарас Шевченко малярем був.

Миколай повернув і до нашої хати, хоч була покрита соломом. Я засеромилася, коли Миколай з анголами зайшов до нашої хати. Він не забув і про мене, поклав мені книгу під подушку, в якій також було написано про життя Тараса Шевченка. Дуже я зраділа. Я знала, який був наш батько Тарас. Вранці встала я, дивлюсь під подушку, а книги нема. Я дуже жаліла. Але добре, що я прочитала її в сні. Вранці я мамці розказала про свій сон. Був це дивний сон, який згадав мені про батька Тараса.

Т. Борівна, I. кл.

Чим я хочу бути?

Я хотіла б бути лікаркою, тому що могла б я бідним людям помагати. Часто буває так, що бідний чоловік не має грошей, а має хору дитину. Іде до лікаря, а лікар не хоче лічити без грошей. Очевидно, що бідного чоловіка дитина терпить, а потім часто буває, що й помре. Коли б я була лікаркою, то не допустила б, щоб дитина померла. Я помогла б їй без грошей. Тому я хотіла б бути лікаркою, щоб могла допомогти бідним, бо я також бідна.

Червона калина, II. кл.

Моя пригода.

Одного разу мені хотілося піти подивитися на польську границу. Я приготувався, взяв собі їсти, тай іду. На границі бачив я сторожу, яка переглядала людей, чи не несуть якісь речі.

Пішов я ще далше. Вже вечоріло, як я вертався з границі. Іду собі спокійно, аж нараз дивлюся, в лісі біжить вичути вовк. Я дуже настрашився і почав утікати. На цастя вовк мене не бачив. Я прибіг до одної хати і зачав кричати. А там не було нікого. Я дуже зачав кричати. Прибігло двоє людей і питалися, що мені є. Я розказав їм, що вовк за мною гнався і показав куди побіг він. Вони взяли сокиру і відігнали вовка, а я часливе пішов собі додому.

Тулайдан, II. кл.

Сумна пригода.

Маленький пластун Мунгос-Ріккі-Тікі-Таві лише починав свої перші кроки в пластуванні: виходив на дальші прогульки в ліс, в поле, знайомився з природою. До всього придивлявся та прислухався, як його вчив старий Тигр, його батько. Зі всіх прогульок йому найбільше подобалися спільні з Тигром, бо він вчив його стежити за пташками, звірятками, спосерігати їх життя. А для того треба було навчитись ходити в лісі, слухати там, дивитись...

В одну з таких прогульок, що відбувалась у місяці травні, в теплий соняшний день, перед заходом сонця. Маленький Мунгос тихо пробірався за Тигром на високий шовб, зрідка зарослий молодими березками та сосенками й ялицями. Земля була вкрита м'яким килимом густо зарослого вереску. Сонечко освітлювало це гарне місце. Мунгос силкувався йти слід-у-слід за Тигром, але не опускав нагоди оглядатися навколо, що діється в таємному закуточку ліса. Нараз Тигр спинився та зробив попереджуючий згук-пс!... Мунгос спинився і помітив, що Тигр пильно дивиться собі на ноги. Не зрозумів у чім річ. Але Тигр вже зігнувся і бистрим рухом захопив щось у пригоршні. Мунгос думав, що то була якась пташка, але тут почув якийсь муркотання і побачив між пальцями Тигра довгі вушка. Стало ясно, що то був маленький зайчик, що заснув під теплим промінням сонця і не счувся, як попав до...

Попав до "приятеля всіх звірят та рослин", до рук пластуна... Як не шкода було маленького дурника, що відбився від батьківської нори та його охорони, але цікавість та охота ознайомитись з маленьким приятелем перемогли всі інші доводи. А зайчик, що в першу хвилю так перелякався, що й не рухався, скоро освоївся в теплих долонях Тигра та почав пробувати вирватись на волю. Пружними задніми ніжками він так випинався, що треба було бути обережним, щоби він не вирвався. Він хропів, наче маленьке поросятко. А то й почав начеб кусати за пальці Тигра.

Після такої несподіваної знахідки пластуни кінчають свою прогульку та поспішають додому. Цілу дорогу було радості з милого поводження маленького четвероногого приятеля. Але він був ще зовсім, зовсім маленький, завбільшки в добрий чоловічий кулак. Ї життя його на білому світі було не більше як зодва тижні. А дорогою думали, як-же будемо його годувати, коли він певне ще молокосос?...

Добігли скоро додому і тут порадившись із мамою, Мунгос почав годувати його молочком, даючи йому смоктати вату, намочену в молоко. На початку зайчик не розумів, що то діється, але голод та запах тепленького молочка скоро навчив його та переконав, що все діється добре. Напившись, зайчик посидів тихо, а далі почав знайомитись з оточенням. Бігав по кімнаті і заліз під канапу в кут... Тим часом прилагоджено було йому постійне логове в просторій коробці, вистеленій сіном. Там він оселився і жив досить спокійно якийсь час, настільки освоївся, що не втікав від Мунгоса, а терся біля його ніг, коли бував випущений на волю. Коли став підростати та кріпнути, то його домівку перенесли в сад між густі кущі, а ще згодом для його відгородили досить просторе місце.

Мунгос тішився, що вдасться йому вигодувати свого маленького лісового приятеля. Але те йому не вдалось... Про дорогу й цікаву річ довідалися інші хлопчики, які хотіли б побавитись з маленьким вуханчиком. Почали напрошуватись вони в гості і раз дістали такий дозвіл від Мунгоса. Прийшли в сад всі, але цікаве створіннячко було відсутнє. Почали його шукати по саду і знайшли під густим кущиком дикої троянди. Мунгос витяг зайчика і поніс його до його хатки, але чужі хлопчики, що не вміли і не розуміли, як поводитись із маленькими приятелями-звірятками, все просили, щоби Мунгос пустив його побігати по саду. Колиж він, розуміючи, що це небезпечно, не хотів пустити, то якийсь пустун трутив його і обидва приятелі з розгоном впади на землю. Мунгосові нічого не сталося, але зайчик чи не переломав собі крижі і скоро після того вмер. Великий жаль і сум охопив Мунгоса. А ще більше жаль, що дався послухати хлопців, які так дико й брутально поводитись із господарем та його нещасним маленьким приятелем. З того часу Мунгос переконався ще в більшій мірі, як то багато треба розуміти і вправлятись, щоби мати і шанувати приятелів.

Рі-Кі-Та, підг. кл.

Мій приятель.

Моїм приятелем є мій пес. Коли йду до школи, він відпрощує мене. Іде зі мною аж до школи, а там прощається. Я йду до школи, а він додому. А коли виходжу зі школи, вже на мене чекає мій приятель біля школи.

На заках ходив я з товаришем купатися. Одного разу, як ми купалися, я хотів випробувати, чи мій пес любить мене. Я занурився у воду, а мій пес зараз скочив у річку й плив до

мене, щоби мене рятувати. За те, що він був мені такий вірний, дістав від мене шматок цукру.

Ця пригода з нас зробила ще ліпших товаришів.

В. Чорний, підг. кл.

Лист до матері.

Мати моя мати,
Мушу тя лишати
Та буду тобі із Мюдржан
Писемце писати.

Мамко дороженька
Не забудь за мене
Та хоч раз на тиждень
Ізгадай про мене.

А. Яцурівна, I. кл

Мати серна.

Одного разу пішов батько зі сином Василем на прогулку. Спинилися на поляні. Було там дуже тихо. Нараз батько сказав: "Серна". Перед ними на 30 кроків стояла серна й її двоє сернят. Василь бачив серну перший раз у житті. Одно сернятко, побачивши їх, скочило до лісу, а друге лишилося біля мами. Мати не втікала, ніби не боялася. Батько сказав Василеві: "Вже так довго дивимось на неї, а вона не втікає. Підійдемо ближче". Пішли. Серна стояла далше. Вони підійшли зовсім близенько. Тоді стара серна вискочила і втікала до лісу. За нею побігло одно сернятко. Друге лежало далше, дивилося за старою і пищало. Підійшли до нього. Була це маленька серночка. Василь дуже її жалів. Він сказав до батька: "Заберім собі її додому". Серночка далше лежала. "Вона ще, мабуть, не довго живе на світі, сказав батько. "Лежала тут, бо ссала молоко матері. Тому й стара серна не зразу втікала. Тепер розумію". "Візьмім собі її додому". Просив щераз Василь. "Ні Василю, її мама дуже сумувалаб", сказав батько. Василь подивився в ту сторону, куди втікла серна. Дуже злякався. Серна там знова стояла. Дивилася, що будуть робити з її дитинкою. Була дуже неспокійна. Цілий час бігала і старалася підійти якнайближче до дитини. "Жаль мені її", сказав Василь. "Ходім". Вони потихенько відійшли. Коли вже були далеко, щераз подивилися в ту сторону. Батько сказав: "Вже знова є всі разом". "Я дуже радий", сказав Василь. "Добра мама"

Вільний переклад
з чеського

О. Дикунівна, II. кл.

Як я заблудилась у Празі.

Я дуже хотіла відвідати мою товаришку, яка лежала в лічниці оперована та подивитися на її худеньке личко. Пані директорова мене взяла зі Ржевниць, щоби я в неї переночувала, а на другий день ми мали піти до лічниці.

Я раненько встала і питаю, коли підемо до лічниці. П. директорова сказала, що підемо по обіді. Я дуже чекала тої хвилини. Я поспішала й кажу: "Пані директорова, прошу Вас, пустіть мене трохи подивитися на Прагу". Вона відповіла: "Можеш іти, але далеко не заходь, бо згубишся". Я кажу: "Дякую". Мені п. директорова дала листок з адресою і я пішла. Стала я коло маленької крамниці, де продавали газети і думаю собі: ця крамниця є жовта, як буду вертатися, то подивлюся на неї й прийду додому. Пішла я далі. Дивлюся, всюди краса. Всюди рух, гомін. Трамваї їздять то вперед, то назад. Десь далеко годинник вибиває години. Перейшла я одну вулицю, другу вулицю, в третю за-вернула і дивлюся на всякі речі за вікнами в крамницях.

Стала я. Подивлюся кругом себе, а я вже не розумію, де я є. Стало мені жаль і думаю собі: "Тепер вже я на віки пропала. Мені так здавалося, ніби я десь у тюрмі. Нікого свого, тільки Чехи й Чехи! Що робити, думаю собі? Почали мені в очах сльози крутитися. Це побачив стражник і запитався: "Звідкіля ти дівчинко?". Я кажу: "З Підкарпаття". "Як ти сюди дісталася?" питає він мене. Я почала оповідати. Він далі питається: "Я яка вулиця?" Я зі страху кажу: "Пані Ічінська". Він каже, що по прізвіщу пані не може знайти хати. І вернувся до своєї праці. Я змерзла, стою й плачу. Як це мені було неприємно й тяжко свою рідну челядь не бачити.

Хтось запитав мене: "Чого плачеш?". Я не могла нічого сказати, але пригадала собі, що маю листок, на якому п. директорова написала мені свою адресу. Я показала цей листок панові й він мене відвів на вулицю Ічінську, де мешкала п. директорова.

Тимчасом п. директорова мене шукала скрізь, навіть до церкви заходила.

Після поїхали ми до товаришки в лічницю, але мене до неї не пустили, бо я була ще мала. Я подумала собі, прийде час, що ми зобачимось! На другий день я відїхала до Ржевниць.

К. Борщиківна, II. кл.

Наше листування.

В нашу поштову скриньку, що є в будові гімназії, ми вклали в місяці листопаді 6. р. 240 листів і 190 листівок, а в місяці грудні до 20. числа: 129 листів і 145 листівок.

ВІДГАДКИ до 2.числа "Дитячої Зірки".

Загадки й ребуси.

Загадки: ч.1.-Голка, ч.2.-Інвалід, ч.3.-Санки

Хрестиківка ч.1.

1.ряд-Мазепа, 2.р.-Франко, 3.-Тараса, 4.-Маруся, 5.-Лондон
6.-Вороги, 7.-Субота

Хрестиківка ч.2.

1.ряд-Африка, 2.-Фрузя, 3.-Рука

Хрестиківка ч.3.

1.ряд-Дніпро, 2.-Нирки, 3.-Іран.

Хрестиківка ч.1.

А				А
Б				Б
В				В
Г				Г
Д				Д
Е				Е
Ж				Ж
З				З
И				И
Й				Й
К				К
Л				Л
М				М
Н				Н
О				О
П				П
Р				Р
С				С
Т				Т
У				У
Ф				Ф
Х				Х
Ц				Ц
Ч				Ч
Ш				Ш
Щ				Щ
Ъ				Ъ
Ы				Ы
Ь				Ь
Э				Э
Ю				Ю
Я				Я

Назва всіх літер.

Місто в Чехії.

Острів на Маляйському архіпелягу.

Низенькі гори.

Гори на Україні

Частина світа

О.Дикунівна, II.кл.

Хрестиківка ч.2.

К		Б		ШБ		Б		И
Х		Л		ШБ		Б		И
В		Н		ШБ		Б		О
Ш		Ч		ШБ		Б		О
А		П		ШБ		Б		О
К		П		ШБ		Б		В
Т		П		ШБ		Б		И
О		П		ШБ		Б		И
М		П		ШБ		Б		Б
Б		П		ШБ		Б		А
В		Н		ШБ		Л		А
М		К		ШБ		С		А
П		Б		ШБ		П		Е
П		Б		ШБ		Б		И

Останній гетьман України

Найвизначніший гетьман України

Український письменник

Найбільший поет України

Найбільша ріка України

Головне місто України

Віменник особовий

Оклик

Великий збір води

З чого вчимося

Імя дівчини

Яка влада зараз є на Україні

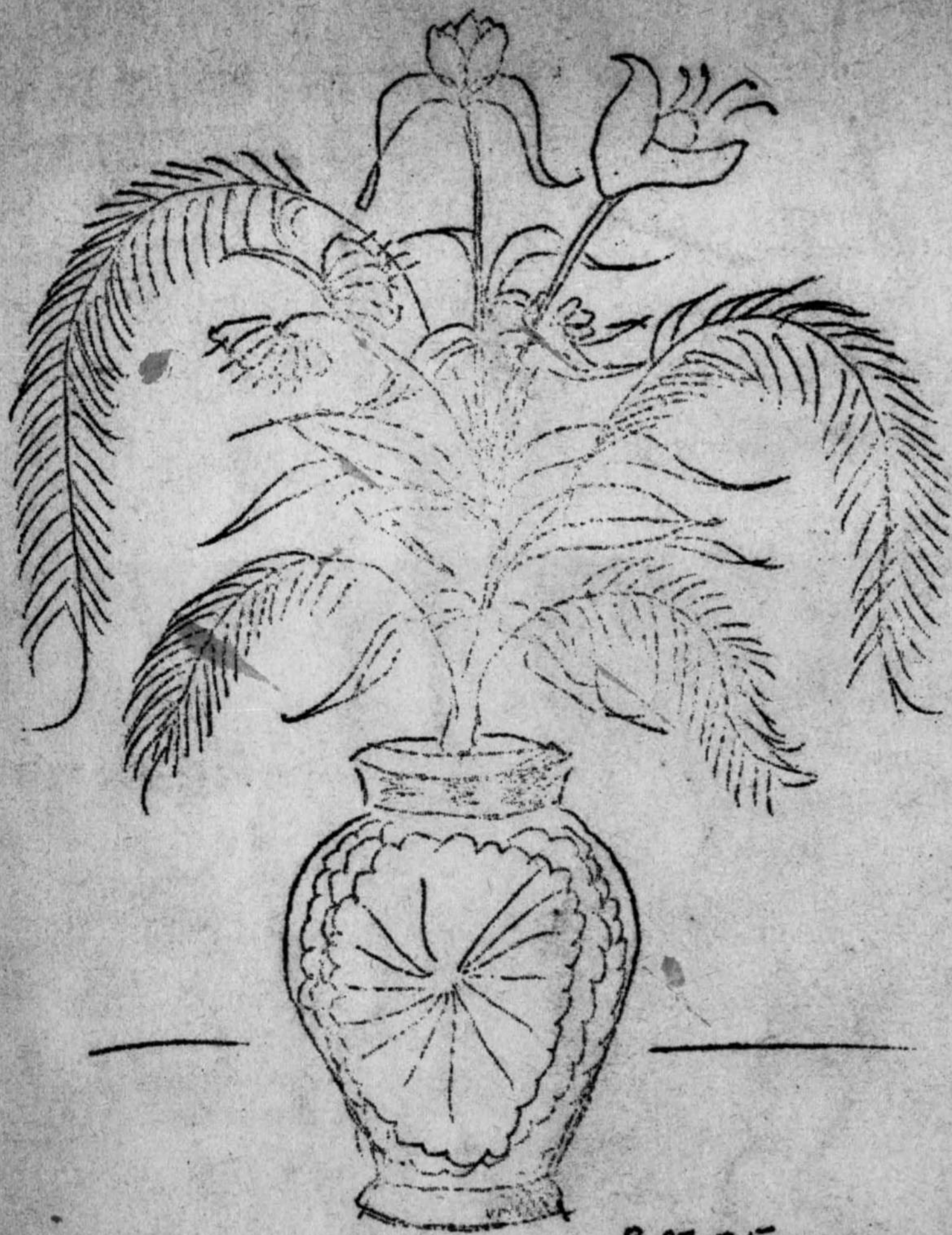
Степове зіддя

Як називався мур Хмельницького

з москалями.

Т.Зеленько, II.кл.

Редагус: Редакційна колегія
учнів I.тп II.кл.

В стовбъчн сико.

1937 рік.

20. X. 1937